

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2354/2020
19.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Добриле Страјина, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Катарина Јовановић, адвокат из ..., против туженог Предузећа за производњу, консалтинг и промет „Спектар“ ДОО Горњи Милановац, чији је пуномоћник Миодраг Нешковић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3227/19 од 03.03.2020. године, у седници већа одржаној 19.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3227/19 од 03.03.2020.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу П1 169/17 од 04.07.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да суд поништи решење туженог број ... од2017. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу, уместо враћања тужиоца на рад код туженог услед незаконитог престанка радног односа на име накнаде штете исплати износ од 620.815,98 динара, у висини 18 зарада тужиоца, са законском затезном каматом почев од 04.10.2017. године, па до исплате, све у року од 8 дана од дана пријема пресуде. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе туженог да тужиоцу на име накнаде штете због изгубљене зараде исплати износ који одговара изгубљеној заради за период од 03.10.2017. године па до 16.10.2017. године и изгубљеној разлици зараде коју би тужилац остварио на раду код туженог и зараде коју тужилац остварује код новог послодавца за период почев од 16.10.2017. године као дана престанка радног односа па до 31.12.2018. године, а у појединачним месечним износима наведеним у изреци са законском затезном каматом на сваки појединачни износ од доспелости до исплате, у року од 8 дана од пријема пресуде. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка плати износ од 159.000,00 динара, у року од 15 дана од пријема пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3227/19 од 03.03.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити. У поступку по жалби, другостепени суд није пропустио да примени нити је неправилно применио одредбе процесног закона, што је било или могло бити од утицаја на законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог по уговору о раду од 20.03.2002. године и на основу Анекса уговора о раду од 30.10.2014. године, обављао је послове ... у Одељењу ... Дана 14.08.2017. године, у просторијама туженог тужилац је запосленог ББ ометао да дође до свог радног места на начин што је окренут леђима према ББ стао испред њега и кретањем у цик-цак га спречавао да прође. Том приликом дошло је до контакта раменима, а када је ББ успео да прође тужилац му је претио, да би након тога својим надређенима догађај покушао да представи на други начин. Решењем туженог број ... од ...2017. године, тужени је тужиоцу, на основу одредбе члана 179. став 2. тачка 5. и став 3. тачка 8. Закона о раду и члана 58. став 1. тачка 39), 45) и 54) Правилника о раду туженог, отказао уговор о раду због тога што је својом кривицом учинио повреде радних обавеза односно није поштовао радну дисциплину. Пре отказа уговора о раду тужиоцу је уручено упозорење да су испуњени услови за отказ.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиоца за поништај оспореног решења и накнаду штете због изгубљене зараде.

Према одредби члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05...75/14), послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду. Према одредби става 3. тачка 8.) истог члана послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Одредбом члана 58. став 1. Правилника о раду туженог од 28.04.2015. године, прописано је да запосленом престаје радни однос отказом уговора о раду од стране послодавца ако својом кривицом учини, између осталих, следеће повреде радних

обавеза: свака радња или пропуштање радње учињено у намери да се онемогући нормалан и правилан рад Друштва (тачка 39); одбијање потребне сарадње са другим радницима због личне нетрпељивости, или из других неоправданих разлога (тачка 45); ометање једног или више запослених у процесу рада, којим се изразито отежава извршавање радних обавеза (тачка 54).

Како је у поступку утврђено да је тужилац дана 14.08.2017. године, запосленог ББ ометао да дође до свог радног места на начин што је окренут леђима према ББ стао испред њега и кретањем у цик-цак га спречавао да прође, којом приликом је дошло до контакта раменима, а када је ББ успео да прође тужилац му је претио, правилан је закључак нижестепених судова да је тужилац на тај начин учинио повреду радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 1. и непоштовање радне дисциплине из става 3. тачка 8. Закона о раду и члана 58. став 1. тачка 39), 45) и 54) Правилника о раду туженог, те да је решење о отказу уговора о раду законито донето. Пре доношења оспореног решења, тужилац је упозорен на разлоге за отказ уговора о раду, сагласно члану 180. Закона о раду, чиме му је омогућено право на одбрану.

Како је одбијен тужбени захтев за поништај отказа, тужени није у обавези да тужиоцу накнади штету применом члана 191. Закона о раду.

Ревизијом се, на основу одредбе члана 407. став 2. ЗПП, не може оспоравати утврђено чињенично стање, док остали ревизијски наводи представљају понављање навода који су већ истицани у жалби против првостепене пресуде, а које је другостепени суд правилно оценио као неосноване и за ту оцену дао јасне и довољне разлоге које овај суд у свему прихвата.

Имајући у виду све изложено, Врховни касациони суд је нашао да ревизију треба одбити као неосновану, па је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке, а детаљно образложење ревизијске одлуке је изостављено сагласно ставу 2. истог члана.

Како је ревизија тужиоца одбијена као неоснована, одбијен је његов захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, па је на основу чл. 153. и 154. став 1. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија

Катарина Манојловић Андрић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Марина Антонић